

דף קריאה לשבת!

לדבר, לא להכנות

זה היה בסוף ארבעים שנות הנדודים במדבר. בני ישראל חנו במדבר והתכוננו להכניס לארץ ישראל. ופתאום קרה דבר מצער מאוד - מרים הנביאה, האחות הגדולה של משה ואהרן, נפטרה.

משה ואהרן ישבו ובכו על מותה

של אחותם האהובה. ואז ראו את הקהל הגדול שהתאסף מול האהל שלהם.

אמר משה לאהרן: "בני העם לא באו להשתתף בצערנו. הם באו לריב אתנו".

ואכן, האנשים נכנסו לתוך האהל ואמרו למשה: "עד מתי תשב ותבכה?".

אמר להם משה: "ואיך לא אבכה על אחותי?!"

אמרו לו: "במקום לבכות על נפש אחת, בכה עלינו, שאין לנו מים לשתות!".

יָצָא מֹשֶׁה וַרְאָה שֶׁהַסֵּלַע שֶׁמִּמֶּנּוּ יֵצְאוּ מַיִם כָּל שְׁנוֹת
הַהֲלִיכָה בַּמִּדְבָּר - יָבֵשׁ לְגַמְרִי. הַסֵּלַע הַזֶּה נִקְרָא 'בְּאֵר־
שֶׁל מְרִים'. עֲכָשׁוּ מְרִים נִפְטְרָה, וְהַמַּיִם פָּסְקוּ מִלְזָרֵם.

אָמַר הַשֵּׁם לְמֹשֶׁה: "אֲסֹף אֶת הַקֶּהֱל מוֹל הַסֵּלַע, וְאַתָּה
וְאַהֲרֹן אַחֲיָד תִּדְבְּרוּ אֵלָיו וְתֹאמְרוּ לוֹ לְהוֹצִיא מַיִם".

מֹשֶׁה הִתְחִיל לְחַפֵּשׂ אֶת הַסֵּלַע, וְלֹא מָצָא אוֹתוֹ. הוּא
דִּבֶּר אֶל סֵלַע אַחֵר וְאָמַר לוֹ שִׁיוֹצִיא מַיִם, אָבָל לֹא יֵצְאוּ
מִמֶּנּוּ מַיִם, כִּי זֶה לֹא הָיָה הַסֵּלַע הַנִּכּוֹן.

אָמְרוּ לוֹ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: "מַה זֶה מְשַׁנָּה אֵיזָה סֵלַע?

כָּעַס עָלֵיהֶם מֹשֶׁה וְאָמַר: "מַה אַתֶּם חוֹשְׁבִים, שְׂאֲנִי
קוֹסֵם? אֲנִי עוֹשֶׂה מַה שֶׁהַשֵּׁם אוֹמֵר לִי. אֲנִי צָרִיד
לְהוֹצִיא מַיִם מִהַסֵּלַע הַנִּכּוֹן וְלֹא מִסֵּלַע אַחֵר!".

וְאִז עָמַד מֹשֶׁה מוֹל סֵלַע אַחֵר וְהִכָּה אוֹתוֹ בַּמֶּטֶה שְׁלוֹ.
זֶה הָיָה הַסֵּלַע הַנִּכּוֹן, אָבָל יֵצְאוּ מִמֶּנּוּ רַק כַּמָּה טְפוֹת.
הִכָּה אוֹתוֹ מֹשֶׁה פַּעַם שְׁנֵי־הָיָה, וְאִז יֵצְאוּ מִמֶּנּוּ מַיִם רַבִּים.

אָמַר ה' לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן: "אֵלֶּי הֵייתֶם מִדְּבָרִים אֶל
הַסֵּלַע, הָיוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לוֹמְדִים שְׂאֲפִילוּ סֵלַע שׁוֹמֵעַ
בְּקוֹלִי, וְאִם כֵּן, וְדַאי שֶׁהֵם צָרִיכִים לְשִׁמְעַ לְמִצְוֹתַי. אָבָל
אַתֶּם הִכִּיתֶם אֶת הַסֵּלַע, וְלָכֵן לֹא תִכְנָסוּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל".

כִּיצַד קִרְאתִי?